

Tessa Bailey

Kesä kalastajan kainalossa

Suomentanut Aura Elometsä

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos
It Happened One Summer

Copyright © 2021 by Tessa Bailey
All rights reserved

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2024

ISBN 978-951-1-48365-6

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

LUKU 1

Mahdoton oli tapahtumassa. Hänen kaikkien aikojen pisin parisuhteensa. Päätymässä noin vain.

Siinä meni kolme viikkoa elämästä kuin Kankkulan kaivoon.

Piper Bellinger painoi katseensa yksiolkaimiseen Valentinon cocktailmekkoonsa, joka oli samaa sävyä kuin hänen huulipunansa, ja yritti turhaan löytää virheitä. Sopivasti ruskettuneet sääret oli puunnattu niin kiiltäviksi, että hän oli aiemmin tarkistanut hammasväliensä puhtaudenkin niistä peilaamalla. Säärten yläpuoleltakaan ei löytynyt huomautettavaa. Rintamuksensa terhakkaana pitävän rintateipin hän oli näpistänyt Milanon muotiviikoilta erään näyttöksen kulisseista – tuote oli aivan omaa luokkaansa – eikä tisseissä kyllä ollut moitteen sijaa. Ne olivat tarpeeksi isot vetääkseen miesten katseet puoleensa, tarpeeksi pienet soveltuakseen joka neljänten, urheilulliseen Instagram-postaukseen. Monipuolisuudella ihmisten mielenkiinto pysyi yllä.

Todettuaan, että hänen ulkomuodossaan ei ollut mitään ilmeistä vikaa, Piper juoksutti katsettaan ylös Adrianin klassisen Tom Ford -puvun prässättyä lahjetta. Se oli laadukasta villatoimikasta, ja ylelliset pystykäänteet ja monogrammein varustetut napit kirvoittivat Piperistä väkisinkin ihailevan huokauksen. Pitkästyneen playboyn vai-

kutelman lisäsi entisestään, että poikaystävä vilkaisi kärsimättömästi Chopardin kelloaan ja silmäili väenpaljouutta Piperin takana.

Eikö miehen viileä ja vaikeasti valloitettava olemus ollut alun alkaenkin vedonnut Piperiin?

Heidän ensitapaamisestaan tuntui kuluneen jo sata vuotta. Piper oli ehtinyt käydä sen jälkeen kasvohoidossa ainakin kahdesti. Aika kului nykyään niin omituisesti. Piper muisti heidän ensikohtaamisensa kuin eilisen. Adrian oli estänyt häntä astumasta oksennukseen Rumer Willsin syntymäpäivillä. Kun Piper oli tähynnyt ylös Adrianin käsivarsilta ja nähnyt tämän veistoksellisen leuan, näky oli vienyt hänet oikopäätä vanhaan Hollywoodiin. Aikaan, jolloin miehet sonnustautuivat ”tupakkatakkeihin” ja naiset liihottelivat ympäriinsä pitkähelmaisissa höyhensomisteisissa leningeissä. Siitä alkoi hänen oma vanhan ajan rakkaustarinansa.

Ja nyt jo oli lopputekstien aika.

”En voi uskoa, että aiot vain ottaa ja lähteä”, Piper kuiskasi painaen samppanjalla täytettyä huilulasia rintojensa väliin. Ehkä huomion ohjaaminen poveen saisi Adrianin pään kääntymään? ”Mitä kaikkea mekin ollaan koettu yhdessä!”

”Niinpä, niinpä. Vaikka mitä...”

Adrian heilautti kättään jollekulle kattoterassin toisella puolella ja ilmehti tulevansa aivan kohta. Piper ja Adrian olivat tulleet mustavalko-punajuhliin yhdessä. Pienimuotoiset varainkeruukutsut, joiden tarkoitus oli kerätä rahaa indie-elokuvaprojektiin nimeltä *Sorrettujen kuuluisuuksien elämää*. Käsikirjoittaja-ohjaaja oli Adrianin ystävä, mikä tarkoitti sitä, että suurin osa tapahtumaan osallistuvista Los Angelesin pintaliitäjistä oli poikaystävän tuttuja. Piperillä ei siis ollut omia luottomimmejään tukemassa häntä tai auttamassa poistumaan paikalta arvokkaasti.

Adrian keskitti huomionsa vastahankaisesti jälleen Piperiin. ”Tai siis hetkinen, mitä sanoitkaan?”

Piperin hymy tuntui hauraalta, joten hän väänsi siihen vielä yhden watin verran tehoa varoen tarkoin päästävästä sitä maanisen puo-

lelle. *Leuka pystyy, nainen.* Olihan hänelle tullut bänät aiemminkin! Hän itse oli usein hoitanut lemppaamisen ja tehnyt sen yleensä ilman ennakkovaroitusta. Oikukkuus kuului tähän kaupunkiin.

Hän ei ollut oikeastaan pannut merkille, kuinka nopeasti asiat muuttuivat. Tai ei ennen kuin vasta aivan hiljattain.

Kaksikymmentäkahdeksanvuotias Piper ei ollut vanha. Vaikka oli hän kyllä yksi vanhimmista naisista näissä juhlissa. Kuten tarkemmin ajatellen oli ollut kaikissa viimeaikaisissa juhlissa. Terassin Melrose Avenuen -puoleisella syrjällä lasikaiteeseen nojaili läpimurron kynnyksellä oleva poppari, joka ei voinut olla päivääkään yli yhdeksäntoistavuotias. Hänen tissinsä pysyivät tanassa ilman milanolaista teippiäkin. Rinnat olivat keveät ja liikkuivat kimmoisasti, nännit toivat Piperin mieleen jäätelötötterön. Juhlien emäntä puolestaan oli kaksikymmentäkaksivuotias ja aloitteli uraansa elokuvien parissa.

Piperin ura sen sijaan oli tätä. Juhlimista. Näyttäytymistä. Sitä, että poseerattiin välillä jokin hampaiden valkaisuaine kädessä ja kuitattiin siitä muutama dollari.

Ei hän sitä rahaa oikeastaan tarvinnut. Varmaankaan. Piper sai kaiken tarvitsemansa höyläämällä luottokorttia, ja maksutapahtuman seuraukset olivat hänelle pieni mysteeri. Lasku ostoksista kulkeutui ehkä isäpuolen sähköpostiin tai jotakin sen suuntaista. Toivottavasti tieto Pariisista tilatuista haarattomista alushousuista ei järkyttäisi tätä liikaa.

”Piper? Huhuu?” Adrian heilautti kättään Piperin kasvojen edessä, ja tämä tajusi tuijottaneensa popparia kauan. Niin kauan, että laulaja tuijotti jo pistävästi takaisin.

Piper hymyi ja vilkutti tytölle, osoitti hiukan nolona samppanjasiaan ja keskittyi sitten jälleen keskusteluun Adrianin kanssa. ”Joh-tuuko tämä siitä, että mainitsin sinusta terapeutilleni? Vannon, ettei aiheeseen paneuduttu sen syvällisemmin. Enin osa tapaamisista menee molempien torkkuessa.”

Usean sekunnin ajan Adrian vain katsoi häntä. Se oli oikeastaan aika mukavaa. Yhtä paljon huomiota Piper oli saanut häneltä vain sil-

loin, kun oli ollut vähällä astua yrjöö. ”Olen treffaillut aika tyhjääpäisiä tyyppejä.” Adrian huokaisi. ”Yksikään heistä ei vedä vertoja sinulle.”

Piper piti hymyn kasvoillaan, vaikka se vaati tavallista suurempaa päättäväisyyttä. Ihmiset katselivat. Tälläkin hetkellä hän näkyi taustalla vähintään viidessä selfissä, joita Ansel Elgort ja muut ottivat eri puolilla kattoterassia. Olisi katastrofaalista päästää pettymyksestä kielivät merkit kasvoille, etenkin kun tieto erosta leviäisi pian. ”En ymmärrä”, Piper naurahti ja pyyhkäisi ruusukullanväriset hiuksensa olan yli.

”Ylläri”, Adrian sanoi kuivasti. ”Juttu on niin, että meillä on ollut hauskat kolme viikkoa. Olet tulikuuma näky bikineissä.” Hän kohautti toista Tom Ford -päällysteistä olkaansa. ”Haluan vaan panna tälle pisteen ennen kuin juttu väljähtää. Ymmärrät varmaan.”

Väljähtää. Vanhenee. Ei ohjaaja eikä poptähti. Vain nätti tyttö, jonka isäpuoli on miljonääri.

Piper ei kuitenkaan voinut ajatella sitä nyt. Hänen oli poistuttava juhlista mahdollisimman huomaamattomasti ja mentävä jonnekin, missä saisi itkeä kunnolla. Tai siis heti kun hän olisi ottanut rauhoittavan pillerin ja julkaissut Instassa jonkin pirteän sitaatin. Postauksessaan hän voisi vahvistaa eronneensa ja toisaalta itse määrittää tapahtuman sävyn. Sitaattiin ehkä jotain kasvusta ja itsensä rakastamisesta?

Hänen siskonsa Hannah tietäisi varmasti biisin, jonka sanat sopisivat postaukseen täydellisesti. Hannah nysväsi aina vinyylilevyopinon vieressä hillittömän rumat kuulokkeet korvillaan. Piru vie, olisi pitänyt antaa enemmän painoarvoa Hannahin mielipiteelle Adrianista.

Mitä sisko olikaan sanonut? Ai niin.

Tyyppi näyttää lantulta, jolle joku on piirtänyt silmät.

Piper oli jälleen kerran uponnut ajatuksiinsa, ja Adrian vilkaisi kelloaan jo toistamiseen. ”Eiköhän tämä ollut tässä? Minun pitää lähteä vähän kiertelemään.”

”Niin... Joo, todellakin”, Piper kiiruhti sanomaan. Hän kuulosti hirveän epäluonnolliselta. ”Ilman muuta kannattaa panna poikki

ennen kuin tylsyysperäinen masis iskee. En osannutkaan ajatella asiaa siltä kannalta.” Hän kilautti samppanjalasiaan Adrianin lasia vasten. ”Suoritamme harkitun epäpariutumisen. *Très* kypsää.”

”Just. Kutsu sitä miksi haluat.” Adrian puristi kasvoilleen valjun hymyn. ”Kiitos kaikesta.”

”Ei, ei, kiitos itsellesi.” Piper puristi huulensa totisena yhteen ja yritti näyttää mahdollisimman ei-tyhjöpäiseltä. ”Olen oppinut paljon itsestäni näinä kolmena viikkona.”

”Älä viitsi...” Adrian naurahti ja mittaili häntä katseellaan päästä varpaisiin. ”Sinä ostelet vaatteita ja elät isin rahoilla. Miksi sinä mitään oppisit?”

”Ei kai oppimiseen mitään syytä tarvita?” Piper kysyi kevyesti, suupielet yhä hienoisesti koholla.

Viivästyksestä ärtynyt Adrian puhahti. ”Eipä kai. Kannattaisi silti hankkia aivot, jotka pystyvät ajattelemaan muutakin kuin tissikuvien tykkäysten maksimointia. Elämässä on kuule muutakin.”

”Tiedän!” Närkästys ja ei aivan vähäinen määrä vastentahtoista häpeää ajoivat Piperin avaamaan suunsa. ”Elämää minä kuvillani dokumentoinkin. Minä –.”

”Jessus.” Adrian ähkäisi naurahtaen. ”Miksi sinun pitää pakottamalla pakottaa minut kuspäisyyteen?” Joku kutsui häntä sisältä kattohuoneistosta, ja hän nosti sormensa ilmaan katsoen koko ajan Piperiä. ”Sinä olet tyhjää täynnä, tajuatko? Tässä kaupungissa on tuhansia piper bellingereitä. Sinä olet pelkkää ajanvietettä.” Hän kohautti olkiaan. ”Ja sinun aikasi on ohi.”

Oli pieni ihme, että Piper onnistui pitämään valloittavan hymynsä kuosissa, kun Adrian purjehti tiehensä ja huikkasi ystävilleen. Joka ikinen silmäpari kattoterassilla tuijotti häntä, kämmenten suojissa kuiskailtiin, häntä säälittiin – surkeuden huippu! Piper tervehti tujottajia kohottamalla lasiaan, mutta tajusi sitten sen olevan tyhjä. Hän laski lasin ohi kulkevan tarjoilijan kantamalle tarjottimelle, nosti Bottega Venetan pienen satiinisen solmulaukkunsa niin arvokkaasti kuin kykeni ja sipsutti tölölistelijöiden lomitse kohti hissiä, jonka kutsu-

painikkeen erottaakseen hän joutui räpyttelemään silmistään niihin noussutta kosteutta.

Kun hissien ovet vihdoin kätkivät hänet katseilta, hän nojautui metalliseinää vasten ja hengitti syvään: nenän kautta sisään, suun kautta ulos. Tieto siitä, että Adrian oli lempannut hänet, levisi varmaan somessa jo nyt, kenties videoklipin kera. Vastedes oli turha odottaa kutsuja edes C-luokan julkkiksilta.

Piper osasi pitää hauskaa, sellaisessa maineessa hän oli. Hän oli haluttua seuraa. Hänellä oli ”koko paketti”.

Jos sosiaalinen asema katosi, mitä jäi jäljelle?

Piper veti puhelimen esiin kirjekuorilaukustaan ja tilasi hajamielisesti luksusluokan Uber-kyydin, ilmoituksen mukaan kuljettaja olisi paikalla jo viidessä minuutissa. Hän sulki sovelluksen ja otti esiin suosikkikontaktinsa. Hänen peukalonsa häälyi hetken Hannahin nimen yläpuolella mutta napauttikin lopulta Kirbyä. Ystävä vastasi jo ensimmäisellä tuuttauksella.

”OMG, anelitko oikeasti Adriania jatkamaan teidän suhdetta Ansel Elgortin nenän edessä?”

Tilanne oli pahempi kuin hän oli osannut odottaa. Kuinka moni oli mahtanut jo lähettää juttuvinkin TMZ:hen? Huomenna puoli seitsemältä termosmukistaan siemaileva juontaja toistelisi jo hänen nimeään uutisstudiossa.

”En anellut. Vähän luottoa, tunnethan sinä minut.”

”Muija hei, minä tunnen joo, mutta kaikki muut ei. Nyt täytyy minimoida vahingot. Onko sinulla oma PR-asiantuntija pikavalinnassa?”

”Ei ole enää. Danielin mielestä minun ostosretkeni eivät ole lehdistötiedotemateriaalia.”

Kirby tuhahti. ”Uskomaton kalkkis.”

”Olet joka tapauksessa oikeassa: täytyy minimoida vahingot.” Hissin ovet avautuivat, ja Piper jäi kyydistä, käveli aulan poikki punapohjaiset korkkarit kopsuen ja astui lopulta Wilshire Boulevardille, missä heinäkuun lämmin ilma kuivasi hänen kostuneet silmänsä. Los

Angelesin keskustan korkeat rakennukset kurottelivat savusumun kyl-
lästämälle kesäoiselle taivaalle, ja Piper tähyili niiden huippuja pää-
kenossa. ”Mihin asti Mondrianin kattoallas on auki?”

”Mitä sinä jauhat jostain aukioloajoista tällaisella hetkellä?” Kirby
ähkäisi, minkä jälkeen taustalta kuului sähkötupakan rahinaa. ”En
tiedä, mutta puoliyö oli ja meni jo. Jos se ei ole kiinni nyt, niin kohta
on.”

Musta Lincoln pysähtyi jalkakäytävän laitaan. Piper tarkisti sovel-
luksesta varmuuden vuoksi rekisterinumeron ennen kuin nousi kyy-
tiin ja veti oven kiinni. ”Eikö olisi huipputapa panna kova kovaa
vastaan, jos murtauduttaisiin altaalle ja biletettäisiin siellä täysillä?
Adrianista tulisi ’se legendaarisesta mimmistä eronnut tyyppi’.”

”Ei helvetti”, Kirby henkäisi. ”Aiot herättää henkiin vuoden 2014
Piperin.”

Sehän se oikea ratkaisu oli. Paras aika Piperin elämässä oli ollut
vuosi, jona hän oli täyttänyt kaksikymmentäyksi, remunnut täysin
estoitta ympäri Los Angelesia ja tullut siinä sivussa tunnetuksi... tun-
nettuudesta. Nyt hän oli yksinkertaisesti leipääntynyt, ei tässä sen
kummempaa. Ehkä hänen oli aika lunastaa vanha paikkansa takaisin.
Ehkä sitten Adrianin sanat lakkaisivat pyörimästä uudestaan ja uudes-
taan hänen mielensä perukoilla eikä hänen tarvitsisi harkita sellaista
mahdollisuutta, että mies oli oikeassa.

Mahtuuko minunlaisiani kolmetoista tusinaan?

Vai olenko minä tyyppi, joka murtautuu uimaan yhdeltä yöllä?

Piper nyökkäsi päättäväisesti ja nojautui takapenkillä eteenpäin.
”Sittenkin Mondrianiin, kiitos.”

Puhelimesta kuului Kirbyn riemukas kiljahdus. ”Tavataan siellä.”

”Siihen liittyen...” Piper risti sääänsä ja nojautui nahkaista selkä-
nojaa vasten. ”Mitäpä jos tavataan siellä koko jengi?”

LUKU 2

Putkassa oli koleaa ja pimeää.

Piper seiso i vär i sten t i smalleen keskellä sell i ä halaten itse ään, jotte i tulisi vahingossakaan koskeneeksi mihink ään j äykk äkouristus-rokotetta vaat i vaan. T ähän hetkeen asti sana *kidutus* oli ollut h änelle vain ep äm äär äinen ilmiö, jota h än ei milloinkaan tulisi täysin ymm ärt äm ään. Kenenk ään naisen ei pit äisi koskaan joutua k ärsim ään samoja tuskia, joita Piper t unsi yritt äess ään hillit ä kuuden drinkin vahvuista pissah ät ä äns ä ja v ältt ä ä tuttavuuden tekemist ä nurkassa seisovan nuhjuisen vessanpöntön kanssa. Coachella-festareiden vessatkin olivat loppuillasta huippukuosissa verrattuna sellin perukoilla vahingoniloisena nökött äv ään saastaiseen metalli-istuimeen.

”Huhuu?” Piper huhuili ja hoippui korkokengiss ään kaltereiden ä äreen. Vartijoita ei näkynyt, mutta jostakin lähistölt ä kantautui Candy Crush -pelin tunnistettavia kilahduksia. ”Piper t äällä. Olisiko mahdollista pääst ä johonkin muualle vessaan?”

”Ei”, vastasi eritt äin pitkästynyt naisen ä äni. ”Prinsessa käy siellä vaan.”

Piper hyp ähteli jalalta toiselle, kun rakko vaati tyhjennyst ä. ”Mit ä vessaa sin ä käyt ät?”

Kuului hym ähdys. ”Samaa kuin muutkin lainkuuliaiset kansalaiset.”

Piper inahdi hiljaa, vaikka vartijan karkäs ja välitön vastaus nostikin tämän pisteitä hänen silmissään. ”Minä olen lainkuuliainen”, Piper yritti vielä. ”Tässä on jokin väärinkäsitys.”

Naurun helähdys kantautui pitkän poliisiaseman ankeaa käytävää. Montako kertaa Piper oli ajanut North Wilcoxilla aseman ohi? Ja nyt hän oli siellä putkassa.

Vaikka ei sillä, pirun kovat bileet he olivat järjestäneet.

Vartija käyskenteli kiireettömästi Piperin sellille, sormet oli työnnetty rennosti univormuun kuuluvien vaaleanruskeiden housujen kaulukseen. Siis vaaleanruskeiden. Virkavallan asuista vastaava taho ansaitsisi kovennetun rangaistuksen ratkaisuistaan.

”Kaksisataa ihmistä murtautuu väärinkäsityksen takia hotellin uima-altaalle sulkemisajan jälkeen, niinkö?”

Piper risti jalkansa ja veti nenän kautta henkeä. Jos hän pissaisi housuihinsa Valentinet yllä, hän jäisi telkien taakse vapaaehtoisesti. ”Menisikö läpi, jos sanoisin, että aukioloajat eivät olleet selvästi esillä?”

”Aikooko kallis asianajajasi vedota siihen?” Vartija puisti päätään silmin nähden huvittuneena. ”Jonkun piti rikkoa lasiovi ja päästää sitten muut rikkaat penskat perässään. Kukakohan sen teki? Oskari Olematon?”

”En tiedä, mutta aion ottaa selvää”, Piper vakuutti hartaasti.

Vartija huokaisi hymyillen. ”Liian myöhäistä, muru. Liilalattainen ystäväsi paljasti sinut jo joukon johtajaksi.”

Kirby.

Pakko olla.

Kellään muulla juhlijalla ei ollut liilaksi värjättyjä latvoja. Aina-kaan sikäli kuin Piper tiesi. Altaassa meneillään olleet reppuselkätur-najaiset ja laittomat ilotulitteet olivat tosin saaneet hänen huomionsa herpaantumaan tulijoista. Olisihan hänen pitänyt tietää, ettei Kirbyyn ollut luottamista. He eivät olleet niin hyviä ystäviä, että Kirby olisi valehdellut hänen puolestaan poliisille. Heidän suhteensa perustui sille, että he kommentoivat toistensa somepostauksia ja yllyttivät toisiaan tekemään järjettömiä hankintoja, kuten ostamaan nel-

jäntuhannen dollarin hintaisen huulipunamuotoisen käsilaukun. Tällaiset pintapuoliset ystävyysuhteet olivat usein hyödyllisiä, mutta tänään oli toisin.

Siksipä hän olikin soittanut ainokaisen sallitun puhelunsa Hannahille.

Mistä puheen ollen: missä hitossa sisko luurasi? Puhelusta oli aikaa jo tunti.

Piper hypähteli edestakaisin ja tunsi hälyttävän suurta tarvetta ottaa kädet pidättelyavuksi. ”Ketä sinun on kiittäminen noista vaaleanruskeista housuista?” hän pihisi. ”Miksi ne eivät ole tällä puolella ovea?”

”Okei”, vartija sanoi ja nosti toisen kätensä pystyyn. ”Tästä olemme yhtä mieltä.”

”Ihan mikä muu väri hyvänsä olisi parempi. Ei housuja ollenkaan, sekin olisi parempi.” Kuten muulloinkin epämurkavissa tilanteissa Piper lörpötteli yrittäessään olla ajattelematta alavartalossaan kytevää Tšernobyl-tason katastrofia. ”Sinulla on oikein kiva kroppa, mutta se on niin kuin sellainen yhdestoista käsky, että kenenkään ei pidä näyttämän hyvältä tunkkaisensävyisessä khakissa.”

Vartija kohotti kulmaansa. ”Sinä kyllä pystyisit siihen.”

”Totta”, Piper nyyhkäisi. ”Niin pystyisinkin.”

Vartijan nauru päättyi huokaukseen. ”Mitä oikein ajattelit, kun rupesit lietsomaan sellaista kaaosta?”

Piper painui hieman kokoon. ”Poikaystävä dumppassi minut. Eikä... Eikä hän vaivautunut edes katsomaan minua silmiin koko aikaa. Kai minä halusin tehdä itseni näkyväksi. Saada vähän tunnustusta. Että minua katsotaan arvostaen eikä kuin ilmaa. Saatko kiinni?”

”Hylkäämisenjälkeistä hölmöilyä. Tuttu juttu, mitä sitä kiistämään.”

”Oikeasti?” Piper kysyi toiveikkaasti.

”Kyllä vaan. Kukapa ei olisi tyhjentänyt poikaystävänsä vaatekaappia kylpyammeeseen ja kaatanut valkaisuainetta päälle?”

Piper ajatteli hitaasti läikikkääksi muuttuvaa Tom Fordin pukua ja värisi. ”Julmaa”, hän kuiskasi. ”Ehkä minun olisi pitänyt vain puhkoa hänen renkaansa. Se nyt olisi ollut sentään laillista.”

”...Ei se kyllä ole.”

”Aivan.” Piper iski suurieleisesti silmää. ”Ei niin...”

Nainen pudisti päätään ja vilkaisi käytävää molempiin suuntiin. ”Okei. Asia on näin: Nyt on hiljaista. Jos lupaat olla rettelöimättä, päästän sinut hiukan vähemmän paskaiseen vessaan.”

”Voi kiitos, kiitos, kiitos!”

Avain pysähtyi hetkeksi lukolle, kun vartija loi häneen tuiman katseen. ”Minulla on etälamautin.”

Piper seurasi pelastajaansa käytävän varrella sijaitsevalle vessalle. Sisään päästyään hän kokosi Valentino-mekkonsa helman huolellisesti ylös ja päästi sitten yli-inhimillisissä paineissa nitisevän virtsarakon tuskistaan. Huojennuksen yninä jatkui viimeiseen pisaraan saakka. Pestessään käsiään pienessä pesualtaassa hän jäi katsomaan peilissä näkyvää kuvajaistaan. Tummat pandansilmät katsoivat vastaan. Tuhriintunut huulipuna, lässähtäneet hiukset. Näky oli aivan jotain muuta kuin alkuillasta, mutta kyllä hän tunsikin itsensä rintamalta palaavaksi sotilaaksi. Tarkoitushan oli ollut viedä huomio pois erosta.

Hän oli johtanut kongajonoa poliisin helikopterin kaarrellessa yläpuolella – Los Angelesin bilekuningattaren titteli oli toistaiseksi sillä taattu. Kai. Puhelin oli takavarikoitu pidätyskuvien ja sormenjalkien ottamisen yhteydessä, joten hän ei tiennyt, mitä netissä puhuttiin. Sormet syyhysivät päästä tutkimaan sovelluksia, ja niin hän tekisi ensi töikseen, kunhan Hannah vain ilmestyisi maksamaan hänen takuunsa.

Hän katseli kuvajaistaan ja huomasi yllätyksekseen, että ajatus netitkeskusteluiden dominoinnista ei saanut hänen sydäntään läpättämään jännityksestä kuten aiemmin. Mikä häntä vaivasi?

Piper lähti hymähtäen pesualtaan äärestä ja avasi oven kyynärpäälleen. Ilta oli varmaan vain vaatinut veronsa – olihan kello melkein viisi yöllä. Kunhan hän vain saisi nukuttua vähän, hän viettäisi lopun

päivää rypien onnitteluviesteissä ja tileilleen vyöryvissä uusissa seuraajissa. Kaikki päättyisi parhain päin.

Ennen kuin vartija ehti panna hänet taas rautoihin ja marssittaa takaisin selliin, käytävän toisesta päästä kuului ääni: ”Lina! Bellingerin takuut maksettiin. Tuo se tänne paperihommia varten.”

Piperin kädet lennähtivät kohti kattoa. ”Jes!”

Lina nauroi. ”Missi panee jalkaa toisen eteen sitten.”

Piper hypähteli piristyneenä vartijan vierellä heidän kävellessään. ”Lina, niinkö? Olen palveluksen velkaa.” Hän nosti yhteen puristetut kätensä leuan alle ja mutristi suutaan valloittavasti. ”Kiitos ystävällisyydestäsi.”

”Turha suurennella”, Lina jupisi, mutta näytti tyytyväiseltä. ”Ei huvittanut joutua moppaamaan kusta lattialta.”

Piper nauroi ja teki tilaa, jotta Lina sai avattua harmaan käytävän päässä olevan lukitun oven. Sen takana hän näki Hannahin, joka täytti lomakkeita pyjamahousut jalassaan, lippis päässä ja silmät puoliummessa.

Pikkusiskon näkeminen sai lämpimän tunteen hiipimään Piperin rintaan. He olivat täysin eri maata, eikä heillä ollut mitään yhteistä, mutta tiukassa tilanteessa Piperille ei olisi tullut mieleenkään tukeutua kehenkään muuhun. Hannah oli sisaruskaksikosta tunnollisempi, vaikka hänelläkin oli laiskanpulskea hippipuolensa.

Piper oli pidempi, kun taas Hannahia oli kutsuttu pätkäksi koko lapsuutensa, ja tämän teinivuosien kasvupyrähdyskin oli jäänyt lähtökuoppiin. Nyt siskon siro olemus oli verhottu Kalifornian yliopiston collegepaitaan ja hiekanvaaleat hiukset sojottivat logottoman punaisen lippiksen alta.

”Homma selvä?” Lina kysyi ohuthuuliselta mieheltä, joka kyyrötti tiskin takana.

Mies heilautti kättään katsettaan nostamatta. ”Raha ratkaisee ongelman kuin ongelman.”

Lina päästi Piperin taas käsiraudoista, ja tämä ampaisi liikkeelle. ”Hannnnnnns”, Piper kujersi ja kietaisi kätensä siskonsa ympärille.

”Maksan kyllä. Ja hoidan kaikki kotityösi viikon.”

”Pottupää, ei meillä mitään kotitöitä ole.” Hannah haukotteli ja hieroi silmäkulmaansa nyrkillään. ”Miksi lemuat suitsukkeelta?”

”Ai.” Piper nuuhkaisi olkaansa. ”Ennustaja taisi sytyttää pari selaista.” Hän nosti päänsä ja siristi silmiään. ”Mitenköhän hän sai tietää niistä juhlista?”

Hannah näytti heränneen ainakin jossakin määrin ja tuijotti pähkinänruskeilla silmillään, jotka olivat täysin erilaiset kuin Piperin vaaleansiniset. ”Sattuiko ennustaja näkemään tulevaisuudessasi vihaisen isäpuolen?”

Piper irvisti. ”Äh. Vähän pelkäsin, etten onnistuisi välttämään Daniel Q. Bellingerin vihaa.” Hän kuikuili nähdäkseen, oliko joku lähtenyt hakemaan hänen puhelintaan. ”Mistä hän sai kuulla?”

”Uutisista, Pipes, uutisista.”

”Aivan.” Piper huokaisi ja silotteli mekkonsa rypistynyttä helmaa. ”Tuskin mitään, mitä juristit eivät selvittäisi. Toivottavasti hän antaa minun käydä suihkussa ja torkuilla ennen kuin aloittaa yhden kuuluisista luennoistaan. Näytän siltä kuin mainosten ’jälkeen’-kuvissa.”

”Nokka tukkoon, hyvältä sinä näytät”, Hannah sanoi, ja hänen huulensa nytkähtivät samalla kun hän veti lomakkeeseen viimeisen, lennokkaan allekirjoituksen. ”Niin kuin aina.”

Piper levitti kätensä ja antoi hartioidensa hytkyä kuin tanssin tahtiin. ”Moikka, Lina!” hän huudahti lähtiessään asemalta pidellen rakasta puhelintaan hellästi kuin pikkuvauvaa. Sormet nykivät jo innosta päästä pyyhkimään puhelimen näyttöä. Hänet oli ohjeistettu takaovelle, missä Hannah olisi autoineen. Kuulemma tavanomainen käytäntö.

Hän astui ovesta ulos ja löysi itsensä valokuvaajien keskeltä. ”Piper! Katso tänne!”

Hänen turhamaisuutensa kiljahti innoissaan kuin lentolisko. Vatsassa velloi hermostus, mutta hän väläytti kuvaajille nopean hymyn, painoi päänsä ja kipitti korot kopisten minkä jaloistaan pääsi kohti maastoautossa odottavaa Hannahia.

”Piper Bellinger!” yksi paparazzeista huusi. ”Millaista oli viettää yö putkassa?”

”Kadutko veronmaksajien rahojen tuhlaamista?”

Korkokengän korko osui halkeamaan, ja Piper olisi lentänyt naamalleen asvaltille, ellei olisi saanut otetta Hannahin auki työntämästä autonovesta. Hän heittäytyi matkustajanpaikalle. Huutelijoiden äänet vaimenivat tehokkaasti, kun ovi sulkeutui, mutta kysymyksistä viimeisin oli jäänyt kajahtelevaan Piperin päähän.

Miten niin tuhlannut veronmaksajien rahoja? Hänhän oli vain järjestänyt juhlat.

No, okei, juhlien lopettamiseen oli tarvittu huomattava määrä poliiseja, mutta haloo, nyt oltiin Losissa. Eivätkö poliisit vain odotelleet juuri tällaisia keikkoja?

Selitys kuulosti hyväosaisen kakaran lapselliselta lässytykseltä jopa hänen omissa korvissaan.

Hänen intonsa päästä tarkistamaan some lässähti yhtäkkiä.

Hän pyyhki hionneita kämmeniään mekkoonsa. ”Tarkoitus ei ollut aiheuttaa kenellekään vaivaa eikä tuhlaata rahaa. En ajatellut niin pitkälle”, Piper sanoi hiljaa ja kääntyi siskonsa puoleen siinä määrin kuin turvavyö salli. ”Hanns, onko tämä pahakin juttu?”

Hannah puri alahuultaan ja veivasi rattia ohjatakseen auton vimmasten valokuvaajien lomitse. ”Ei hyvä ainakaan”, Hannah sanoi hetken päästä. ”Mutta hei, sinullahan oli tapana järjestää tällaisia välikohtauksia vähän väliä. Lakimiehet selittävät aina kaiken parhain päin, ja huomenna kohistaan jo jostain muusta.” Hän ojensi kätensä ja napautti kosketusnäyttöä. Matala melodia tulvahti autoon. ”Kuunteles tätä. Minulla on tähän hetkeen täydellisesti sopiva biisi valmiina.”

REO Speedwagonin naisvangeista kertovan kappaleen tahdit alkoivat kantautua kaiuttimista.

Piper tömäytti päänsä niskatukeen. ”Eh heh hee.” Hän naputteli puhelimella polveaan muutaman sekunnin ennen kuin kääntyi taas eteenpäin ja avasi Instagramin.

Siinä se komeili. Kuva, jonka hän oli julkaissut yön pikkutunneilla, aikaleiman mukaan kello 2.42. Petollinen luikero Kirby oli ottanut kuvan Piperin puhelimella. Kuvassa Piper istui miehen olkapäällä – hän ei muistanut miehen nimeä, mutta hänen epämääräisten muistikuviansa mukaan tämä oli väittänyt olevansa varalla Lakersiin – ja yllään Piperillä oli vain alushousunsa ja tissiteippinsä, joka tosin asettui aika taiteellisen oloisesti. Valentinon mekko näkyi taustalla aurinkotuolin selkämyksellä. Hänen ympärillään räiskyi ilotulitteita kuin itsenäisyyspäivänä konsanaan, ja niiden kipinäsuihkut ja sauhu leijuivat hänen ympärillään. Hän näytti sähköisestä sumusta nousevalta jumalattarelta – ja kuvalla oli melkein miljoona tykkäystä.

Vastoin parempaa tietoaan Piper napautti kohtaa, josta näki tykkääjät. Adrian ei ollut heidän joukossaan.

Mikäpä siinä. Miljoona muuta ihmistä oli tykännyt.

Mutta se miljoona ei ollut viettänyt kolme viikkoa Piperin kanssa. Heille hän oli vain kaksiulotteinen kuva näytöllä. Jos he viettäisivät Piperin kanssa yli kolme viikkoa, selaisivatko hekin sen jälkeen kuvan ohi pysähtymättä? Antaisivatko hekin hänen kadota tuhannen samanlaisen tytön kasvottomaan massaan?

”Kuule”, Hannah sanoi ja keskeytti musiikin. ”Kyllä tämä tästä iloksi muuttuu.”

Piperin nauru kuulosti väkinäiseltä, joten hän lopetti lyhyeen. ”Niinpä. Ainahan se lopulta.” Hän puristi huulensa yhteen. ”Haluatko kuulla, miten märtä bokserit -kisa meni?”

LUKU 3

S ittemmin kävi ilmi, ettei se kyllä iloksi muuttunut.
Ei missään määrin.

Ei, mikäli kysyttiin siskosten isäpuolelta, Daniel Bellingeriltä, joka oli palvottu ja Oscar-palkittu elokuvatuottaja, filantrooppi ja kilpapurjehtija.

Piper ja Hannah olivat yrittäneet hiipiä sivuovesta Bel-Airissa sijaitsevaan palatsimaiseen kotiinsa. He olivat muuttaneet sinne äidin mentyä naimisiin Danielin kanssa, kun Piper oli ollut nelivuotias ja Hannah kaksi, eikä kumpikaan muistanut mitään muuta kotia. Aika ajoin, kun Piper haistoi ilmassa meren tuoksun, muistin sameista syövereistä kantautui pieni pilkahdus hänen luoteisrannikolla sijaitsevasta synnyinkaupungistaan, mutta häneltä puuttuivat kaikki konkreettiset muistot koko paikasta, joten miellelyhtymä katosi aina ennen kuin hän ehti edes sisäistää sitä kunnolla.

Isäpuolen hirmustumisen hän sen sijaan oli sisäistänyt. Se välittyi selvästi Danielin kuuluisien päivettyneiden kasvojen uurteista ja pettyneestä pään puistelusta, jota siskokset saivat osakseen istuessaan vierekkäin sohvalle isäpuolensa kotitoimistossa. Palkinnot kiilsivät Danielin takana olevilla hyllyillä, seinillä oli kehystettyjä elokuvajulisteita, ja L-kirjaimen muotoisella kirjoituspöydällä lepäävään puhelimeen syttyi valo noin joka toinen sekunti, joskin laite

oli pantu läksytyksen ajaksi äänettömälle. Tyttöjen äiti oli pilatestunnilla ja ilmeisesti tietämätön koko jutusta. Se hermostutti Piperia eniten. Maureenilla oli yleensä rauhoittava vaikutus puolisoonsa, joka oli paraikaa kaikkea muuta kuin rauhallinen.

”Hei kuule”, Piper uskaltautui sanomaan pirteästi samalla kun pyyhkäisi latistuneen hiussuortuvan korvansa taakse. ”Tämä ei ole yhtään Hannahin syytä. Voisikohan hän mennä jo nukkumaan?”

”Hän jää tänne.” Isäpuoli suuntasi ankaran katseen Hannahiin. ”Sinua kiellettiin maksamasta hänen takuitaan, ja menit ja maksoit silti.”

Piper kääntyi ällistyneenä siskonsa puoleen. ”Että mitä?”

”Mitä muutakaan minä olisin tehnyt?” Hannah kiskaisi hatun päästään ja ruttasi sen polviensa väliin. ”Jättänyt sinut sinne?”

”Niin...”, Piper sanoi hitaasti ja kääntyi katsomaan isäpuoltaan kasvavan kauhun vallassa. ”Mitä sinä oikein halusit hänen tekevän? Jättävän minut sinne?”

Daniel sukaisi kiihdyksissään hiuksiaan. ”Minä luulin, että sinä olit oppinut läksysi kauan sitten, Piper. Lukuisat läksysi. Olet edelleen juossut joka ikisissä kissanristiäisissä, mitä Valleyssa ja lähempänä järjestetään, mutta ainakaan et ole viime aikoina tuhlannut rahojani tai tehnyt minua jumalauta naurunalaiseksi.”

”Auts.” Piper valahti takaisin sohvan pehmusteita vasten. ”Ei tarvitse olla ilkeä.”

”Vai ei tar–.” Daniel äännähti tuskastuneesti ja nipisti nenänvarttaan. ”Sinä olet kaksikymmentäkahdeksanvuotias etkä ole tehnyt elämällesi mitään. Et mitään! Sinulle on annettu kaikki mahdollisuudet, on annettu kaikki, mitä olet keksinyt pyytää, ja tästä kaikesta sinä olet saanut aikaan vain... jonkinlaisen digitaalisen profiilin. Yhtä tyhjän kanssa!”

Jos tuo on totta, silloin minäkin olen yhtä tyhjän kanssa.

Piper nappasi tyynyn ja painoi sen vellovalle vatsalleen vilkaisen kiitollisena Hannahiin, kun tämä kurotti taputtamaan hänen polveaan. ”Anteeksi, Daniel. Juttu poikaystävänsä kanssa päättyi aika

rumasti illalla ja vastatoimet menivät vähän överiksi. Lupaen, etten tee enää mitään vastaavaa.”

Daniel näytti painuvan hieman kasaan. Hän palasi pöytänsä viereen ja nojautui sen reunaa vasten. ”Kun minä aloitin näissä kuvioissa, en saanut ilmaiseksi mitään. Aloitin juoksupoikana Paramountilla. Kuskasin leipätilauksia, hain kahvia. Paisinkin hommia jokapaikanhöylänä opintojen ohessa.” Piper nyökkäsi ja yritti parhaansa mukaan näyttää siltä kuin tarina olisi temmannut hänet mukaansa, vaikka Daniel selosti saman jutun joka illalliskutsuilla ja varainkeruutilaisuuksissa. ”Olin valmis, minulla oli tietoni ja intohimonni. Odotin, että sopiva tilaisuus osuisi kohdalle, jotta voisin tarttua siihen” – hän puristi toisen kätensä nyrkkiin – ”ja jättää jäähyväiset menneille.”

”Silloin sinua pyydettiin lukemaan vuorosanoja Corbin Kidderin apuna”, Piper jatkoi ulkomuistista.

”Aivan niin.” Hänen isäpuolensa kallisti päätään hetkellisesti hyvillään havaitessaan, että Piper ei ollutkaan ajatellut omiaan. ”Siinä ohjaajan silmien alla minä sitten luin vuorosanat, ja sen lisäksi, että tein sen innolla ja sydämellä, minä myös parantelin latteaa tekstiä. Lisäsin siihen oman mausteeni.”

”Ja niin sinut pestattiin käsikirjoittajan avustajaksi.” Hannah huokaisi ja pyöritti sormeaan ilmassa merkiksi siitä, että isäpuolen oli syytä päättää usein toistelemansa tarina pikapuoliin. ”Ja elokuva oli Kubrickin.”

Daniel hengitti ulos nenän kautta. ”Täsmälleen. Mistä pääsenkin jälleen alkuperäiseen ydinajatukseni.” Seurasi toruvaa sormenheilutusta. ”Piper, sinulla on liian mukavat oltavat. Hannah nyt sentään on opiskellut itselleen tutkinnon ja hankkinut töitä. Järjestäjän pesti saatiin tosin minun verkostojeni ansiosta, mutta Hannah on silti ollut toimielias.” Hannahin hartiat painuivat lypsyyn, mutta hän ei sanonut mitään. ”Jaksaisiko Piper yhtään kiinnostua, jos hyvä tilaisuus osuisi kohdalle? Sinulla ei ole kunnianhimoa päästä mihinkään. Eikä tehdä mitään. Miksi olisikaan, kun tämä minun sinulle kustantamani elämä

jatkuu entisellään, palkitsee kunnianhimottomuutesi mukavuuksilla ja tarjoaa tekosyyntä jatkaa huoletonna joutilaisuutta?”

Piper katsoi alhaalta sohvalta isänään pitämäänsä miestä äimistyneenä siitä, kuinka kielteinen käsitys tällä hänestä oli. Hän oli kasvanut Bel-Airissa. He olivat lomailleet, käyneet allasbileissä ja seurustelleet kuuluisten näyttelijöiden kanssa. Ei hän tiennyt muunlaisesta elämästä mitään. Kukaan hänen ystävästään ei käynyt töissä. Ani harva oli vaivautunut opiskelemaan. Mitä hyötyä tutkinnosta oli? Saiko sillä rahaa? Rahaa heillä oli jo ennestään vaikka lampaiden syöä.

Piperin muistikuvien mukaan Daniel tai äiti eivät olleet koskaan yrittäneet ohjata häntä tekemään jotakin muuta elämällään. Oliko muilla jokin synnynnäinen motivaatio? Niin että kun heille osui sauma lähteä raivaamaan omaa tietään, he yksinkertaisesti tarttuivat toimeen. Niinkö? Olisiko Piperinkin kuulunut etsiä omaa juttuaan koko tämän ajan?

Kumma kyllä, mikään hänen Instagramiin postaamistaan inspiroivista lainauksista ei tarjonnut vastauksia.

”Rakastan äitiänne hyvin paljon”, Daniel jatkoi ikään kuin olisi pystynyt lukemaan Piperin ajatukset. ”En usko, että kärsivällisyyteni olisi muuten kestänyt näin kauan. Mutta tällä kertaa sinä menit liian pitkälle.”

Piper käännähti katsomaan isäpuoltaan silmiin samalla kun polvet alkoivat tutista. Yhdessäkään aiemmassa puhuttelussa Daniel ei ollut kuulostanut näin lannistuneelta. Ei sikäli kuin Piper muisti.

”Meninkö?” hän kysyi hiljaa.

Hannah korjasi asentoa hänen vieressään, mistä Piper päätteli tämänkin huomanneen tilanteen vakavuuden.

Daniel nyökytti. ”Mondrianin omistaja rahoittaa uutta elokuvaani.” Uutinen vaikutti kuin huoneen keskellä räjähtävä kranaatti. ”Hän on lievästi sanottuna harmissaan yöllisistä tapahtumista. Sinä sait hänen hotellinsa turvatoimet näyttämään heppoisilta. Teit yrityksen naurunalaiseksi. Ja mikä pahinta, olisit voinut tulla polttaneeksi koko paikan jumalauta maan tasalle.” Daniel tuijotti tytärspuoltaan

tuimasti ja odotti sanojen menevän perille. ”Hän on uhannut vetää rahoituksensa pois, Piper. Kyse on erittäin merkittävästä summasta. Ilman hänen panostaan koko elokuva jää tekemättä. Tai ainakin se lykkääntyy siihen saakka, että löydän jostakin toisen kiinnostuneen – ja tässä taloustilanteessa siihen voi hyvinkin mennä vuosia.”

”Anteeksi”, Piper inahhti, kun ymmärrys hänen temppunsa järjestyksistä seurauksista sai hänet vajoamaan entistä syvemmälle sohvan uumeniin. Oliko hän todella onnistunut pilaamaan Danielin projektin vain siksi, että oli halunnut näpäyttää eksäänsä ja postata itsestään mairittelevan kuvan eron jälkeen? Oliko hän ollut niin harkitsematon ja typerä?

Oliko Adrian ollut oikeassa?

”En tiennyt. Ei... Minulla ei ollut sen hotellin omistajasta aavistustakaan.”

”Eipä tietenkään. Koska samapa se, kuka sinun tekojesi seuraukset kantaa, vai mitä?”

”No niin.” Hannah nojautui eteenpäin otsa rypyssä. ”Ei tarvitse lyödä ihan noin kovaa. Selvästi se nyt ymmärtää tehneensä väärin.”

Daniel ei ollut moksiskaan. ”Ja tästä vääryydestä hän saa myös itse vastata.”

Piper ja Hannah vilkaisivat toisiaan. ”Siis miten” – Piper piirsi lainausmerkit ilmaan – ”vastata?”

Isäpuoli kiersi pöytänsä taakse kiirehtimättä, avasi alimman laatikon ja nappasi sieltä vain hetken epäröityään pahvikansion. Hän naputti kansiota päättäväisesti pöytäkalenteriinsa ja katseli jännittyneitä siskoksia silmät sirrillään. ”Emme puhu juurikaan teidän entisestä elämästänne. Ajasta ennen kuin äitinne ja minä menimme naimisiin. Myönnän, että tämä johtuu voittopuolisesti itsekkäistä syistä, sillä en halua muistutuksia siitä, että äitinne rakasti jotakuta toista ennen minua.”

”Voi toista”, Piper sanoi myötätuntoisesti ennen kuin ehti estää itseään.

Daniel ohitti välihuomion. ”Kuten tiedätte, isänne oli kalastaja.

Hän asui Westportissa, Washingtonissa, samassa kaupungissa, missä äitinne eli lapsuutensa. Herttaisen vanhanaikainen pikkukaupunki.”

Biologisen isän mainitseminen sai Piperin säpsähtämään. Henry oli pyytänyt kuningasrapuja ja kuollut nuorena, vajonnut Beringinmeren hyytäviin syövereihin. Piperin katse hakeutui ikkunaan ja maailmaan sen takana hänen yrittäessään muistella, mikä oli edeltänyt tätä yllällistä elämäntapaa, johon hän oli jo täysin tottunut. Hänen ensimmäisten elinvuosiensa paikat ja värit eivät ottaneet palatakseen hänen mieleensä, mutta hän muisti isänsä pään muodon. Muisti tämän nopeasti syttyvän naurun ja merivedentuoksuisen ihon.

Muisti äitinsä vastanneen nauruun lämpimästi ja lempeästi.

Vaikka hän oli usein yrittänyt, hän ei mitenkään pystynyt muistamaan, millaista elämä oli siellä silloin ollut – kuinka erilaista verrattuna nykyisiin puitteisiin. Jos Maureen, sureva leski, ei olisi muuttanut Los Angelesiin vailla muita valttikortteja kuin ulkonäkönsä ja ompelutaitonsa, hän ei olisi koskaan saanut töitä Danielin ensimmäisen elokuvan puvustustiimissä. Daniel ei olisi koskaan rakastunut häneen, ja koko heidän nykyinen ylenpalttinen elämäntapansa olisi pelkkä haavekuva jossakin vaikeasti kuviteltavassa vaihtoehtoisessa todellisuudessa.

”Westport”, Hannah toisti ikään kuin olisi makustellut sanaa suussaan. ”Äiti ei ole koskaan maininnut paikan nimeä.”

”Niin no. Tapahtumat olivat hänelle arvatenkin erittäin tuskallisia.” Daniel niiskaisi ja naputteli taas kansion reunaa. ”Nykyäänhän hän voi tietysti hyvin. Paremmin kuin hyvin.” Aavistuksenomainen tauko. ”Westportissa miehet lähtevät Beringinmerelle, kun kuningasrapujen pyyntiaika alkaa. Silloin yritetään tienata kerralla vuoden rahat. Saalista ei kuitenkaan voi täysin ennakoita. Joskus rapuja nousee vähän, jolloin pieni rahasumma on jaettava suuren miehistön kesken. Tästä syystä isänne omisti myös pienen baarin.”

Piperin suu levisi pieneen hymyyn. Kukaan ei ollut kertonut hänelle näin paljon hänen biologisesta isästään, ja tiedonmurut tuntuivat kuin kolikoilta, jotka kilahtelivat tyhjiin purkkiin hänen sisäl-

lään. Hän halusi kuulla lisää. Hän halusi tietää kaiken miehestä, josta muisti vain riehakkaan naurun.

Hannah istui Piperin vieressä reisi reittä vasten ja selvitti kurkkuun. ”Miksi otat tämän esiin nyt?” Hän pureskeli huultaan. ”Mitä siinä kansiossa on?”

”Baarin lainhuutotodistus. Testamentista ilmeni, että hän jätti kyseisen rakennuksen teille kahdelle.” Hän laski kansion pöydälle ja heilautti kannen auki. ”Nimitin jo kauan sitten edunvalvojan pitämään huolta siitä, että rakennus ei lahoa pystyyn, mutta toden sanoakseni unohdin sen jälkeen koko jutun, kunnes se palasi nyt mieleeni.”

”Herranjestas...”, Hannah mutisi aavistellen mitä ilmeisimmin käännettä, joka ei olisi tullut Piperille mieleenkään. ”Aiotko sinä...”

Hannahin puolitiehen jäänyt kysymys sai Danielin huokaamaan. ”Piper, rahoittajani vaatii sinulta katumustyötä. Hän on rakentanut uransa omin käsin tyhjästä niin kuin minäkin, eikä mikään olisi hänestä mukavampaa kuin jättää minut ja hemmoteltu, rikkaan penskan oireyhtymästä kärsivä tyttäreni kuin nallin kalliolle.” Piper värähti, mutta Daniel tutki kansiota eikä huomannut. ”Tavanomaisesti käskisin kaiken maailman vaatimusten esittäjien suksia kuuseen... mutta omakin mutuni sanoo, että sinulle on hyväksi opetella jonkin aikaa omillasi pärjäämistä.”

”Siis miten niin” – Piper piirsi jälleen lainausmerkit ilmaan – ”omillani?”

”Siten niin, että sinä poistut nyt mukavuusalueeltasi. Siten niin, että sinä lähdet Westportiin.”

Hannahin suu lokahti auki.

Piper ampaisi sohvan uumenista etukenoon. ”Että mitä? Siis mitä? Kuinka pitkäksi aikaa? Mitä minä muka siellä teen?” Hän kääntyi pakokauhun vallassa Hannahin puoleen. ”Tietääkö äiti tästä?”

”Tietää”, Maureen sanoi ovelta. ”Kyllä hän tietää.”

Piper inahhti kämmenselkäänsä.

”Kolme kuukautta, Pipes”, Daniel sanoi. ”Kyllä sinä kolme kuukautta kestät. Toivon, että teet pullikoimatta kuten pyydetään ja otat

huomioon, että tällä lepyttelytoimenpiteellä minun elokuvani budjetti pysyy kasassa.” Daniel tuli pöydän takaa ja tiputti pahvikansion Piperin syliin. Piper tuijotti sitä kuin torakkaa. ”Baarin yläkerrassa on pieni asunto. Olen ollut yhteydessä edunvalvojaan ja pyytänyt, että se siistitään sinua varten. Panen yrityksen tilille pienen pesämunan, jotta pääset alkuun, mutta sen jälkeen...” Daniel näytti aivan liian tyytyväiseltä. ”Sen jälkeen olet omillasi.”

Piper listasi mielessään gaaloja ja muotinäytöksiä, jotka ehtisivät mennä kolmessa kuukaudessa sivu suun, ja ponnahti seisaalleen suunnaten vetoavan katseen äitiinsä. ”Annatko sinä oikeasti hänen passittaa minut tieneni?” Uutinen oli saanut hänet täysin tolaltaan. ”Mitä minä siellä muka teen? Elätän itseni kalastamalla tai jotain, vai? Enhän minä osaa edes paahtaa leipää!”

”Uskon vakaasti, että keksit keinot”, Maureen sanoi lempeästi myötätuntoinen mutta peräänantamaton ilme kasvoillaan. ”Tämä tekee sinulle hyvää. Saatpa nähdä. Ties vaikka oppisit jotain uutta itsestäsi.”

”Ei.” Piper pudisti päätään. Eikö viime yö ollut paljastanut, että hänestä ei ollut muuhun kuin ravaamaan juhliissa ja näyttämään hyvältä? Hänellä ei ollut erätaitoja, joilla olisi selviytynyt elämästä näiden porttien ulkopuolella. Nämä tosiasiat hän kuitenkin kestäisi, kunhan kaikki pysyisi tuttuna ja turvallisenä. Ulkomaailmassa hänen osamattomuutensa, hyödyttömyytensä, olisi ilmeistä. ”Minä en lähde.”

”Siinä tapauksessa minä en maksa sinulle juristia”, Daniel sanoi vastahakoisesti.

”Minä tutisen”, Piper kuiskasi ja nosti tärisevän kätensä vaakasuoraksi eteensä. ”Katso nyt.”

Hannah kietaisi käsivartensa siskonsa ympärille. ”Minä tulen mukaan.”

Daniel vilkaisi Hannahia uskomatta korviaan, käänsi katseensa mutta sisäisti sitten tämän sanat ja kääntyi tuijottamaan epäuskoisena uudestaan. ”Entä työsi? Jouduin pyytämään Sergeiltä palvelusta, jotta monien himoitsema työpaikka tuotantofirmassa annettiin sinulle.”